

[Johan Poulsen.]

så betydningsfuldt og påkrævet, at det vil være helt uforsvarligt ikke at forfægte det standpunkt og om nødvendigt fremsætte forslag herom.

Jeg kan som repræsentant for Færøerne i det store og hele tilslutte mig de af den højtærede statsminister i åbningstalen for Færøernes vedkommende fremsatte udtalelser.

Der er et enkelt spørgsmål, som ikke er berørt i åbningstalen, og som jeg derfor vil tillade mig at fremdrage ved denne lejlighed, da jeg ved, at det omfattes med betydelig interesse i vide kredse både her nede og på Færøerne. Det er spørgsmålet om en flyveforbindelse Færøerne-København. En nærmere motivering for betydningen af en sådan forbindelse er formentlig overflødig. Sagen har som sagt betydelig interesse, og jeg vil derfor tillade mig at henstille, om det ikke skulle være muligt her i folketinget at få en udtalelse om, hvorvidt man på rette sted stadig arbejder med sagen og i bekræftende fald, hvor langt man er kommet i sine overvejelser, eller om den ligesom tidligere er stillet i bero.

I tilslutning til de bemærkninger, jeg allerede i indledningen af mit indlæg har fremsat vedrørende det færøske Grønlandsfiskeri, vil jeg i det følgende beskæftige mig noget udførligere dels med de forhandlinger, der er ført mellem det grønlandske landsråd og en af det færøske landsstyre valgt delegation vedrørende de færøske fiskeres ret til i åben båd at drive fiskeri fra faste stationer i land på den grønlandske vest- og østkyst, dels om dette fiskeri og dets vilkår i almindelighed. Jeg synes, det kan være nyttigt netop fra denne talerstol at fremkomme med nogle betragtninger om disse forhandlinger, navnlig i betragtning af at Grønland i henhold til grundloven er en udelelig og ligeberettiget del af det danske rige med alle de i grundloven for danske statsborgere sikrede rettigheder og friheder, deriblandt erhvervsfrihed. Det er i den forbindelse formentlig naturligt at understrege, at de nævnte forhandlinger drejer sig om fiskerirettigheder for danske statsborgere i den del af Danmark, der hedder Grønland. Som baggrund for de nævnte forhandlinger skal jeg kort anføre

følgende fakta, som i øvrigt ikke vil være de ærede medlemmer af det høje ting ubekendt.

Ved Islands flytning af fiskerigrænsen til 12 sømil er hovedparten af Færøernes bedste fiskepladser ved Island blevet forbudt område. For kun 10-15 år siden foregik så godt som hele vort forårsfiskeri ved Sydisland. Sidste forår var der mig bekendt kun 2 færøske kuttere ved Sydisland. Island er fra at være vort vigtigste fiskefelt i dag kun af underordnet betydning. Under sidste verdenskrig mistede vi en betragtelig del af vor fiskerflåde. Fornyelsen af vor fiskerflåde har stået og vil stadig i en del år fremover stå som den vigtigste og mest betydningsfulde sag på dagsordenen. Mangelen på tidssvarende fartøjer har medført, at vore fiskere i stort tal har søgt hyre med fremmede nationers fiskerfartøjer, navnlig islandske. Man har regnet med, at der i de senere år har været beskæftiget ca. 1 000-1 400 færinger pr. år ved det islandske fiskeri. I 1958 vedtog det islandske alting en lov, i henhold til hvilken der blev pålagt al islandsk valuta, der overførtes til andet land, en afgift på 55 pct. Det betød i praksis, at en færøsk fisker, der ville sende penge hjem til underhold for kone og børn på Færøerne, måtte betale en valutaafgift på 55 kr. af hver hundredkroneseddel, der skulle overføres. Derved reduceredes vore fiskeres indtægter i en sådan grad, at mange holdt op med at tage til Island. Situationen var alt andet end lystelig.

Vi var nødt til at se os om efter noget andet, og så meldte Grønland sig. Intet var naturligere, end at vi i vor søgen efter farbare udveje i den givne situation standsede ved Grønland. Her mente vi endelig at have fundet et område, endda inden for rigets egne grænser, hvor vi kunne skabe mulighed for et lønnende fiskeri for den del af vore fiskere, som ikke kunne opnå beskæftigelse om bord i vore kuttere og trawlere. Det kunne efter vor beregning i alle tilfælde blive en løsning på den alvorlige krise, vort lille øsamfund gennemgik, og som både var af beskæftigelsesmæssig og økonomisk natur. Man startede ikke på bar bund; man havde visse erfaringer, for færinger havde i nogle år med tilfredsstillende udbytte drevet fiskeri med åbne både fra et par faste stationer i Vestgrønland, nemlig Ravn Storø og Færingehavn.